

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 163/2015
04.02.2016. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Бранка Станића, као председника већа, судије Браниславе Апостоловић и судије Гордане Ајншпилер Поповић, као чланова већа, у парници тужиоца Ј. Д.О.О. из Б., ... кога заступа адвокат Ј.М. из Б., против туженог ГП Р. Д.П. у стечају из Б., ул. ... кога заступа адвокат П.Б. из Б., ради предаје ствари, вредност предмета спора 31.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог која је изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 9256/13 од 05.03.2015. године, донео је у седници већа одржаној дана 04.02.2016. године следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 9256/13 од 05.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр.2511/11 од 24.10.2013. године у ставу 1. изреке, дозвољено је преиначење тужбе, па је у ставу 2. изреке, усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац носилац права својине на локалу – пословном простору који се налази изграђен на међуспрату зграде између осовина 10 и 14 у у пословној згради означеној као објекат ... у блоку Л., у улици ... у Б., гледано са степеништа са леве стране, коначне површине као у исправи о спецификацији посебних физичких делова објеката коју издаје надлежан орган, што је тужени дужан да призна и да трпи да тужилац своје право стечено овом пресудом упише у јавне књиге. Ставом 3. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца тако што се из стечајне масе туженог излучује предметни пословни простор – локал, а ставом 4. изреке обавезан је тужени да тужиоцу преда у државину локал – пословни простор који се налази изграђен на међуспрате зграде између осовина 10 и 14 у пословној згради означен као објекат ... у блоку Л. у улици Ставом 5. изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име парничних трошкова плати износ од 2.305.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема одлуке.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж број 9256/13 од 05.03.2015. године, одбијена је жалба туженог као неоснована жалба и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П бр.2511/11 од 24.10.2013. године.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 9256/13 од 05.03.2015. године, тужени преко пуномоћника из реда адвоката је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12 и због битне повреде из члана 361. став 1. Закона о парничном поступку, која је учињена у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји ревизију и преиначи побијане одлуке, тако што ће одбити као неоснован захтев тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04 и 111/09), а у вези са чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, који је ступио на снагу 01.02.2012. године) и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, као ни битна повреда поступка из члана 361. став 2. тачка 12. овог закона, на коју се ревидент неосновано позива. Побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати њена законитост и правилност, садржи разлоге о битним чињеницама који нису у супротности са стањем у списима предмета и изведеним доказима.

Ревизијом се неосновано указује и на битне повреде поступка из члана 361. став 1. Закона о парничном поступку, јер је Привредни апелациони суд у поступку по жалби правилно применио процесне одредбе Закона о парничном поступку испитујући побијану одлуку у делу у коме се она жалбом оспорава, оценом свих релевантних жалбених навода и давањем разлога за доношење побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је тражио да се утврди да је носилац права својине на локалу – пословном простору који се налази изграђен на међуспрату зграде између осовина 10 и 14 у пословној згради означеној као објекат ... у блоку Л. у Б. у улици ..., ближе описаног у изреци, те да се предметна непокретност издвоји из стечајне масе туженог, а да се тужилац упише у јавним књигама као власник ове непокретности.

Нижестепени судови су утврдили да је основан захтев тужиоца у целини, јер је тужилац предметни пословни простор стекао на основу Уговора о изградњи и продаји локала – пословног простора у пословно стамбеном објекту ... у блоку Л. у Б. у улици ... код тужиоца заведен 28.12.1991 године и утврдили да је тужилац у целини исплатио уговорену купопродајну цену за пословни простор површине 222м², закључно са 21.04.1992 године у износу од 26.640.000,00 +127.129,81 тада важећих динара. Из налаза и мишљења комисије вештака грађевинске струке, утврђено је да предметни пословни простор није у целини озидан и није изграђен у оном степену како је уговорено, те да се при тренутном стању не може користити, али да се може идентификовати у објекту према одредницама наведеним у нижестепеним пресудама.

Према оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца и утврдили да је тужилац носилац права својине на посебном делу пословно стамбеног објекта описаног у изреци пресуде. Такође побијаном пресудом је правилно примењено материјално право када је обавезан тужени да тужиоцу преда у државину предметну непокретност која се налази у пословно стамбеном објекту ... у блоку Л. у улици ... у Б. Како је у спроведеном поступку утврђено да је тужилац исплатио купопродајну цену у целини, да се предметна непокретност може идентификовати, са наведеним одредницама из пресуде, које чињенице су утврђене на основу оцене налаза и мишљења Комисије вештака, то је правилна одлука другостепеног суда којом је тужени обавезан да предметну непокретност тужиоцу преда у својину.

Тужилац има правни основ за стицање права власништва, а то је уговор о изградњи и продаји локала – пословног простора заведен код тужиоца под бројем 1 од 28.12.1991. године на основу кога се сагласно члану 20. Закона о основама својинскоправних односа, стиче право својине. Како је утврђено да је предметна непокретност изграђена у степену на основу кога се може идентификовати, то тужилац као власник има право да успостави фактичку власт на непокретности како је то правило закључио и другостепени суд. На основу члана 3. Закона о основама својинскоправних односа власник има право да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже у границама одређеним законом. Такође је правилно је становиште другостепеног суда засновано на члану 70 Закона о основама својинскоправних односа да се државина на предметним непокретностима не мора успостављати усељењем тужиоца у исте, већ симболичним актом предаје којим би се таква власт успоставила. По налажењу Врховног касационог суда, није преурађен део постављеног тужбеног захтева тужиоца за предају непокретности у државину. На тужиочево право на државину на наведене непокретности не утиче чињеница да објекат није у целини завршен, јер тужилац фактичку власт над спорном непокретношћу може вршити и преко лица које ће ангажовати да изведе завршне радове на купљеној непокретности у делу у коме је то потребно и могуће. То оправдава одлуку другостепеног суда, обавезивању туженог да тужиоцу преда у posed купљену непокретност која се налази у стечајној маси туженог, а чију изградњу стечајни дужник није у могућности до краја да заврши.

На основу свега изложеног и процесног овлашћења из члана 405. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**